

Elvira Madigan

Sorgeliga saker hända
än i våra dar min samu
Sorgeligheter nok denna
den om Jacken Madigan

Vacker var hon som en engel
ögon blå och kind så röd
Smarf om livet som en stängel
men hon fick en gymsmer död

När hon dansade på lura
lik en lilur bärka glad
hördas bifallsropen vandra
ifrån fyllda bänkars rad

Så kom guret löftnaut Sparre
vacker var han utav börd
ögon lyfte, hjärtat dante
och hans kärleks dom ble hörd

Gjere Spure han var giffen
barn och maka hade han
Men för dessa nu han pynte
med Elvira Madigan

Så till Danmark styrdes färden
men det tog et sorgligt slut
Ty vänt ut i viden vändlar
Sänkte de att slå sig ut.

Skär se slut var deras pengar
ungvinning att leva är
för att undgå ödets strängar
bygga de stift bo i grav

Och postulen full av smärta
grått tar och sötta tog
med Elvira unga hjärta
knapp hon outaför hon dog

Äck mig hör ni ungdomslada tätt på den och
sen er för, att ni ei i blod få bada
ni och en gång för en ni dör